

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיאה ו. פלאוט, אב"ד
כבוד השופט צ. ויצמן
כבוד השופטת צ. גרדשטיין פפקין

מערער ג. ת. ל.

נגד

משיבה מ. ל.

פסק דין

ערעור על פסק דינו החלקי של בית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון (כב' הש' מ. רום פלאי) מיום 11.9.22 (תה"ס 39922-09-20), במסגרתו נקבע כי על פי הסכם הממון שנחתם בין הצדדים, אשר אושר וקיבל תוקף פסק דין, זכאית המשיבה ל 50% מהזכויות בדירה הרשומה על שם הצדדים בתל אביב, זאת בנוסף לחיובו של המערער לרכוש למשיבה דירת 4 חדרים באזור בקעת אונו.

המערער חולק על הפרשנות שניתנה על ידי בית משפט קמא להסכם הממון וטוען כי זכויות המשיבה בדירה בתל אביב, אשר אינן עולות על 20%, באות חלף זכותה לקבלת דירה באזור בקעת אונו ולא במצטבר.

מחלוקתם של הצדדים נוגעת, אפוא, בעיקרה לפרשנותו של הסכם ממון אשר אושר כדין וקיבל תוקף של פסק דין.

רקע עובדתי

1. הצדדים נישאו זל"ז ביום 16.5.12 ומנישואיהם אלו נולדו להם שני ילדים. עובר לנישואיהם חתמו הצדדים על הסכם ממון אשר אושר וקיבל תוקף של פסק דין ביום 14.5.12 (להלן – ההסכם או הסכם הממון). עיקרו של ההסכם הוא ביצירת הפרדה רכושית בין הצדדים, כאשר הובהר והודגש כי לצורך יצירת זכות או שותפות

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

בנכס יש חובה לרושמו בהתאם. כך אף הוצהר על ידי הצדדים עצמם במועד אישור ההסכם -

"ברור לנו שההסכם מדבר על הפרדת רכוש מוחלטת בעבר ובעתיד. בית המשפט מסביר לנו שכל רכוש שנרצה שיהיה משותף, נצטרך לרשום אותו בפועל ככזה. שנינו יוצגנו על-ידי עו"ד חיים לוי".

וכך אף משתמע מהוראת סע' 4 להסכם -

"הצדדים מסכימים כי ינהלו את רכושם תחת המשטר של "הפרדה רכושית" מוחלטת וכי אופן רישום הזכויות יהווה ראייה מכרעת לבעלות על נכסים בין אם זה רישום בלשכת המקרקעין, משרד הרישוי, רשם החברות, בבורסה לניירות ערך, מוסדות בנקאיים או פיננסיים, כספות, קופות גמל, קרנות השתלמות, גמלאות, פוליסות ביטוח וכו' "

ומהוראת סע' 13 להסכם -

"הצדדים מסכימים כי רק רכוש שהוסכם או יוסכם עליו מראש, בכתב ועל דרך הרישום כי הוא שייך לשני הצדדים גם יחד, יחולק בין הצדדים בזמן הפרידה או הגירושין. ברם, הרכוש יחולק לפי חלקים אשר עליהם יסכימו בעת רכישת הרכוש או הזכות ויקפידו על רישומו בהתאם"

ואכן דומה שאין מחלוקת בין הצדדים כי אחת מתכליות הסכם הממון הייתה לקבוע הפרדה רכושית ביניהם.

2. בנוסף, מכיל הסכם הממון פרק נפרד העוסק בתגמול כספי אותו תקבל המשיבה במקרה של פרידה או גירושין בין הצדדים ואשר כותרתו "הפרידה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

והגירושין". נאמר בקיצור מילין כי בפרק זה הובהר כי במידה ובעת הפירוד לא יהיו לצדדים ילדים, הרי שתבוצע חלוקת הרכוש על פי הרישום כמפורט בפרק הרכושי המובא מעלה. מאידך, ככל ובעת הפירוד יהיו לצדדים ילדים, הרי שהמשיבה תקבל תגמול נוסף מהמערער מעבר לזכויותיה הרכושיות, ככל ותהיינה כאלה. כך הוסכם כי (סע' 42 להסכם) –

"היה והיה לבני הזוג ילד אחד, האישה תקבל מהגבר דירה בת 3 חדרים באזור בקעת אונו"

וכן (שם, סע' 46) –

"יתווסף עוד חדר בעבור כל ילד בהתאמה לדירה המוסכמת"

עוד צוין כי אותה דירה, שתינתן כגמול פרידה, תשמש כדירת מגורים לילד/ים וכמדורם (סע' 47 להסכם הממון).

בנוסף לביטחון המדור המוקנה למשיבה וילדיה על פי ההסכם, ניתן למשיבה אף בטחון כלכלי בדרך של קצבה כספית בשיעור של 3,700 ש"ח לחודש לילד אחד (סע' 43 להסכם), ו- 1,850 ₪ עבור כל ילד נוסף (סע' 45 להסכם).

מאידך, על-פי הוראות סע' 49 להסכם, בידי המשיבה קיימת אפשרות חלופית לקבל אחוזים מדירת המגורים של הצדדים, תחת קבלת דירה באזור בקעת אונו –

"לחלופין, לבחירתה של האישה, במקום האמור לעיל, תהיה זו זכותה של האישה לצבור בעבור כל ילד שיוולד לבני הזוג – 10% משווי בית המגורים של הצדדים, כפי שהוא יהיה בפועל, בניכוי המשכנתא. כלומר, לדוגמא, אם יהיו לבני הזוג 4 ילדים, תהיה זכאית האישה לבחור אם לקבל 40%

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

משווי בית המגורים או דירה בת 6 חדרים בתוספת לצבירה
הכספית"

מייד יאמר כי על פרשנותו, משמעותו והיקפו של סעיף זה חלוקים הצדדים, כפי שיודגש ויורחב בהמשך.

3. ביום 13.12.18 רכשו הצדדים דירה משותפת בתל אביב (להלן – הדירה או הדירה בתל אביב על-פי העניין). בחוזה הרכישה צוינו שני הצדדים כקונים מבלי שנרשם שיעור זכויותיו של כל אחד מהם. אף הערת האזהרה שנרשמה לטובתם בלשכת רשם המקרקעין נרשמה לטובת שניהם ללא אפיון שיעור זכויותיהם. כמו כן הועבר ההסכם לחברה המשכנת אשר התחייבה כי הזכויות יועברו על שם שני הצדדים לאחר השלמת הפרויקט, וניטלה משכנתא משותפת ששולמה במהלך השנים בחלקים שווים.

מחיר הדירה על פי חוזה הרכישה היה 7,500,000 ש"ח. נציין כי בחוות דעת השמאי זהר עירון, אשר מונה על ידי בית המשפט כמומחה שמאי לצורך הערכת שווי הדירה, שניתנה ביום 19.11.21, העריך המומחה את שווי הדירה למועד מתן חוות הדירה בשיעור של 8,770,000 ₪.

4. מכל מקום, בין לבין התגלע קרע בין הצדדים והם התגרשו ביום 16.10.20, כשנתיים אחר רכישת הדירה. זמן קצר קודם לגירושיהם הגישה המשיבה תביעה לאכיפת הסכם הממון שבין הצדדים וכן תביעות למזונות ומשמורת. במסגרת ההליך הנזכר הגיעו הצדדים להסכמה דיונית ולפיה תשמע עדותו של עו"ד חיים לוי, אשר ערך את הסכם הממון עבור הצדדים, וכי בתום עדותו יוגשו סיכומים אך ורק לגבי פרשנות ההסכם, ובית המשפט יכריע בסוגיה זו במנותק משאר התביעות, עבורן ניתנו הוראות שונות בנוגע לשמיעת ראיות.

5. וזו עיקר המחלוקת שנפלה בין הצדדים באשר לאכיפת ההסכם ופרשנותו – לסברת המשיבה יש לפרק לאלתר את השותפות בדירה בתל אביב שכן היא רשומה על שם הצדדים בחלקים שווים, לפיכך על פי הסכם הממון המשיבה היא בעלת מחצית הזכויות בה. כמו כן לסברתה ומכוח הוראות הסכם הממון היא זכאית,

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

בנוסף לפירוק השיתוף בדירה בתל אביב, לדירה בת ארבעה חדרים באזור בקעת אונו, זאת נוכח הוראת סע' 46 להסכם, וכן היא זכאית לקבלת צבירות כספיות בסך 3,700 ₪ לחודש מיום לידת הראשון, ועוד 1,850 ₪ מועד לידת הילד השני, בהתאם להוראות סע' 43 ו- 45 להסכם. לדידה, לשונו של הסכם הממון פשוטה והוא קובע באופן ברור "גמול פרידה", **בנוסף** לחלוקה הרכושית, וללא קשר אליה. המערער טען לעומתה, כי היא מעוותת את הסכמות הצדדים על פי ההסכם. אכן הוסכם כי חלוקת הרכוש בין הצדדים תעשה על פי הזכויות הרשומות, ואולם דין מיוחד יש ל"דירת מגורים". לעניין זה שולטת, לדידו של המערער, הוראת סע' 49 להסכם המבהירה כי המשיבה רשאית לקבל לידיה תחת כל תגמול אחר אחוזים לפי מספר הילדים, ובמקרה דנן 20% משווי דירת המגורים, ואין היא זכאית לקבל בנוסף גם דירה בת 4 חדרים בבקעת אונו. לגרסתו של המערער, סע' 49 להסכם 'שולט' על כלל הזכויות הרכושיות ואין להחיל גם את הוראות סע' 13 להסכם, לפיו יחולקו הזכויות בנכסים השונים על פי אופן רישומן, שכן סעיף זה מתייחס לכלל הנכסים זולת דירת המגורים. לפיכך אין לקבל את טענת המערערת כי היא זכאית ל- 50% מהזכויות בדירה בתל אביב אלא רק ל- 20% מהן - כיוון שלצדדים שני ילדים (10% בגין כל ילד), יתר על כן - משווי הדירה יש להפחית הן את שיעור המשכנתא שנלקחה על ידי הצדדים (4 מיליון ₪) והן את הכספים שהביא המערער מהחברה שבבעלותו וממקורותיו הפרטיים (4 מיליון ₪ נוספים).

ונחמד - לטענת המערער, הדירה בתל אביב נרכשה כתחליף לדירה בבקעת אונו, ומעולם לא הייתה כוונה שהמשיבה תזכה בשתיים - הן בזכויות בדירה בתל אביב והן בדירה נוספת בבקעת אונו. הזכויות בדירה בתל אביב טרם נרשמו בלשכת רישום המקרקעין והן זכויות אובליגטוריות בלבד, כאשר הסכם הממון קובע במפורש שאופן רישום הזכויות בפועל "בלשכת רישום המקרקעין" הוא הרישום היחיד שיהווה "ראיה מכרעת לבעלות על הנכסים" באופן שהאישה זכאית למחצית הזכויות. לפיכך רק רישום סופי ומוחלט כפי רישום בטאבו, יכול להעיד על הבעלות האמתית ברכוש המשותף, בהתאם לכוונת הצדדים. לטענת המערער הצדדים התכוונו לרשום את הזכויות בדירה בתל אביב באופן בו 20% מהזכויות יירשמו על שם המשיבה (10% עבור כל ילד) ו- 80% על שם המערער, וכי אין מגיעות למשיבה זכויות בדירה נוספת.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

6. לצורך אישוש טענותיו ועל מנת ללמד שזו אכן הייתה הסכמת הצדדים וכוונתם, הציג המערער לפני בית משפט קמא שלושה מסמכים, האחד – מסרון (הודעת וואטצאפ) שנשלח לטענתו "בזמן אמת" ומעיד על אומד דעת הצדדים בעניין זה, ולפיו, לכאורה, הוסכם בין הצדדים כי המשיבה מקבלת 20% מהזכויות בדירה בתל אביב חלף דירה בבקעת אונו. והשני – שני מסמכים בכתב יד עליהם חתמו הצדדים, כך נחזה מכותרת אחד המסמכים, ביום 26.10.20. לתוכנם ולמשמעותם של מסמכים אלו נתייחס בהמשך הדברים.

עוד הוצג לפני בית המשפט תמליל של שיחה שנערכה בין הצדדים (והוקלטה ע"י המערער) במסגרתה הם מבקשים להגיע ביניהם להסכמות שונות, ואף ממנה מבקש המערער ללמוד כי כוונת הצדדים הייתה שהזכויות בדירה בתל אביב תבואנה חלף דירה בבקעת אונו.

פסק דינו של בית משפט קמא

7. בית המשפט סבר, מתוך עיון בהסכם הממון ואחר שמיעת עדותו של עורך ההסכם, עו"ד חיים לוי, כי יש לקבל את פרשנותה של המשיבה ולפיה היא זכאית לקבלת 50% מהזכויות בדירה בתל אביב, בהיותן זכויות הרשומות על שמה, ובנוסף היא זכאית לדירת ארבעה חדרים בבקעת אונו ולקצבה הכספית המפורטת בהסכם. אחר שפרש את הפסיקה הנוגעת לפרשנות הסכם ולפיה מילות ההסכם תשמנה ככלי ראשון להבנת תוכנו, כאשר להן תצטרף ההתחקות אחר כוונת הצדדים לחוזה הנעשית לפי הגילוי החיצוני של דעתם, מצא בית המשפט כי כעולה מלשונו הברורה של הסכם הממון הוסכם בין הצדדים על החלת משטר של הפרדה רכושית מוחלטת, כאשר חלוקת הרכוש תעשה על פי רישומו בכל מוסד רלבנטי. בית המשפט קבע כי לשון סעיף 4 להסכם מבהירה באופן חד משמעי כי אופן רישום הזכויות במוסדות השונים המפורטים בהסכם ואף אחרים (נוכח הדיבור - "וכו"), יהווה ראיה מכרעת לבעלות על הנכסים. בנדון הזכויות הקיימות על דירת המגורים בתל אביב רשומות על שמם של הצדדים - הן נרשמו כך הן בחוזה הרכישה, הן

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

בהערת האזהרה שנרשמה בלשכת רשם המקרקעין, הן אצל החברה המשכנת, והן אצל הבנק נותן המשכנתא. עוד הפנה בית המשפט למכתבה מיום 20.6.22 של עוה"ד ליטל הלוי מזרחי ממשרד גולדפרב, זליגמן ושות', אשר טיפלה ברישום הזכויות של הדירה בתל אביב (נספח 2 לסיכומי התשובה של המשיבה) לפיו: "כל שינוי במאזן הזכויות מצריך פסיקתא של בית המשפט" ! שמשמעותו היא, לכאורה, אחת – הרישום הקיים הוא שווה – מחצה על מחצה ושינוי שלו ללא הסכמה מצריך החלטה שיפוטית.

8. בית המשפט דחה את טענות המערער לפיהן בנדון לא קיים רישום המגדיר את בעלות הצדדים, כיוון שהזכויות טרם נרשמו בלשכת רישום המקרקעין וקבע כי בזמן אמת, הצדדים רכשו את דירת המגורים על פי חוזה רכישה, המהווה מסמך בכתב, בו נקבע ללא כל הסתייגות כי שני הצדדים רוכשים את הזכות לדירת המגורים ובהתייחס להוראת סע' 28 לחוק המקרקעין יש לראות את שיעור זכויותיהם כשווה – מחצית לכל אחד.

בדומה נרשמה הערת אזהרה על זכויות הצדדים בדירה וכי אם הצדדים היו מעוניינים ברישום שאיננו בחלקים שווים ביניהם, הרי שעל-פי הוראת סע' 13 להסכם הממון שומה היה עליהם להקפיד על ציון הדבר באופן מפורש ורישום בהתאם. משרישום ההערה לא סוּג בשיעור שונה בין הצדדים, אלא ההערה נרשמה לטובת שניהם בחלקים שווים, הרי שמדובר בשיעור זכויות שווה לשני הצדדים. עוד נסמך בית המשפט על ההערה שנרשמה לטובת בנק לאומי, הבנק הבטיח את ההלוואה שנתן לשני הצדדים בחלקים שווים ברישום הערה לטובתו, על חלקם של שני הצדדים, ללא הבדל בשיעור זכויותיהם בדירה. בית המשפט קבע, אפוא, כי לא הובאה כל אינדיקציה לחלוקה שונה של הזכויות שאינה מחצה על מחצה.

9. בכך לא די. בית המשפט הוסיף ונסמך אף על עדות עורך ההסכם – עו"ד חיים לוי, שהבהיר בחקירתו שהסביר לצדדים, ברחל בתך הקטנה, כי לאופן הרישום תהא השלכה על זכויות של כל אחד מהם וכי "...הרישום הוא המלך. הרישום הוא זה שקובע" (עמוד 19 שורה 26 לפרוטוקול). וכן עדותו כי זכותה של המשיבה לקבלת דירה באזור בקעת אונו היא זכות עצמאית שאינה מותנית – יהא

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

רכושה אשר יהא (שם, עמוד 20 שורות 29-30), ועדותו כי המשיבה "...היא בוחרת את הדירה 4 חדרים, כל שאר הרכוש זה לפי הרישום" (עמוד 21 שורה 8).

בית המשפט הסיק מעדותו של עו"ד לוי, כמו גם מכלל הראיות שהוצגו לפניו, כי בהתאם להסכם הממון, הצדדים הקפידו לרשום את הזכויות בדירה על שם שניהם, מאחר שכוונתם הפשוטה בזמן אמת הייתה כי זכויותיהם בדירה תהיינה שוות.

10. בית המשפט הוסיף והתייחס למסרון ממנו ביקש המערער ללמוד כי הצדדים התכוונו לחלוקה של 20-80 בדירה בתל אביב, וקבע באופן חד משמעי כי מדובר במסרון מזויף. ודוק, במועד הדיון שהתקיים לפני בית משפט קמא התבקשו הצדדים להציג את המסרונים ממכשירי הסלולר שלהם, אלא שהמערער טען כי המשיבה גנבה לו את מכשירו ומחקה את ההודעה, לפיכך ביקש להציג סרטון המתעד את התכתובת הנזכרת בטענה שהוא ומזכירתו חילצו את ההודעות מהטלפון וצילמו אותן עוד קודם לגניבתו על ידי המשיבה. בית המשפט מצא כי מדובר בטענה תמוהה ביותר ובלתי סבירה וכי אין כל סבירות להתנהלות הנטענת על ידי המערער. מאידך, לא נמצאה כל הודעה כאמור במכשיר הסלולרי של המשיבה. בית המשפט דחה את טענת המערער כי המשיבה מחקה את ההודעה שכן לו הייתה המשיבה מוחקת את ההודעה הנזכרת, היא לא הייתה יכולה לשתול בטלפון תוכן שונה במסגרת השיחה המקורית, כפי שהוצג לבית המשפט. בית המשפט עמד על כך שאף אחד מהצדדים לא עתר למינוי מומחה לבירור טענות הצדדים באשר לאמיתות ההודעה הנטענת במכשירי הטלפון הסלולרי שלהם, טרם הסכימו כי תינתן החלטה בנוגע לפרשנות ההסכם בהסתמך על עדותו של עורך ההסכם בלבד, ולפיכך דחה את גרסת המערער לעניין זה.

11. מאידך, סבר בית המשפט כי יש מקום לדון בטענת המערער לניכוי כספים ששולמו על ידו ממקורותיו שלו עבור הזכויות בדירה: בין כספים שקיבל כדיבידנד מהחברה שבבעלותו, ובין כספים שקיבל כתוצאה ממימוש נכסי נדל"ן אחרים שהיו בבעלותו, אשר לגרסתו מוגנים במסגרת הסכם הממון וכי יש להחזיר הכספים לחברות שבבעלותו, זאת אל מול טענות המשיבה כי אין כל נפקא מינה לאופן מימונה של הדירה, וקבע כי עניין זה יתברר במסגרת הליך שמיעת ראיות סדור.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

בהערת אגב, נציין לעניין זה כי, בין לבין, התקיים הליך הוכחות לעניין זה והצדדים ממתנינים לפסק דינו (המשלים) של בית משפט קמא.

12. בית המשפט הוסיף והתייחס לסעיפי פיצויי הפרידה בהסכם הממון, היינו סעיפים 39-52, הקובעים את התנאים המוסכמים בין הצדדים לפיצוי או תגמול אותו תקבל המשיבה מהמערער, במקרה שיהיו להם ילדים משותפים בעת הפרידה. בית המשפט קבע כי נוסח ההסכם אינו קושר בין ההסדר הרכושי המפורט בראשיתו לבין פרק הפיצוי או התגמול. רוצה לומר, ההסכם אינו מתנה את קבלת הפיצוי או התגמול בהעדר רכוש משותף. פרק הפיצוי או התגמול מאפשר למשיבה זכות בחירה בין רכישת דירה בבקעת אונו (דירת שלושה חדרים לילד אחד, וכן "יתווסף עוד חדר בעבור כל ילד בהתאמה לדירה המוסכמת", קרי- ארבעה חדרים לשני ילדים), לבין, קבלת 10% עבור כל ילד משווי בית המגורים בו יגורו הצדדים (במקרה של שני ילדים- 20%).

13. מכלל האמור הסיק בית המשפט כי הזכויות על הדירה בתל אביב תירשמנה בלשכת רשם המקרקעין בחלקים שווים, כפי שהן רשומות במוסדות השונים וכי פירוק השיתוף בדירה יעשה לאלתר, כאשר באי כוח הצדדים ישמשו ככונסי נכסים, ומתוך כספי התמורה תיפרע תחילה מלוא ההלוואה בגינה רובצת משכנתא לטובת בנק לאומי. לנוכח המחלוקת בין הצדדים בעניין כספים ששילם המערער בסך ארבעה מיליון ₪, נקבע כי יופקד סך של ארבעה מיליון ₪ בחשבון נאמנות שייפתח על ידי כונסי הנכסים, וזאת עד להכרעה סופית בעניין כספים אלה (בפסק הדין המשלים), ויתרת התמורה תחולק בין הצדדים באופן שווה. כמו כן נקבע כי מתוך חלקה של המשיבה בתמורה יושב למערער הסכום ששולם על ידו בגין חלקה בתשלומי המשכנתא ממועד החלטה בית המשפט מיום 01.03.21 (ההחלטה למזונות זמניים) ועד סילוק מלוא המשכנתא.

עוד נקבע, כי המערער ישלם למשיבה את הפיצוי עבור הקטינים בהתאם לסעיפים 43-52 להסכם תוך 30 ימים ממועד מתן פסק הדין. וכי בתוך שלושה חודשים ממועד מתן פסק הדין ירכוש המערער עבור המשיבה דירה בת ארבעה חדרים באזור בקעת אונו. מחיר הדירה ייקבע בהתאם לחוות דעת שמאי אשר יעריך מהו מחיר ממוצע

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

של דירת ארבע חדרים בבקעת אונו. זהות השמאי תקבע על ידי יו"ר לשכת השמאים בישראל ושכר טרחתו ישולם על ידי שני הצדדים בחלקים שווים. המערער חויב בהוצאות משפט בסך 10,000 ₪. מכאן הערעור. תמצית טענות המערער

14. שגה בית המשפט בפרשנותו את הסכם הממון ובכך שהקנה למשיבה זכויות ונכסים ביתר בשווי של כ – 3 מיליון ₪ לפחות. בית המשפט התעלם מתכליתו של ההסכם, מאומד דעתם של הצדדים בעת עריכתו וחתימתו, משני הסכמים נוספים שנערכו ונוסחו על ידי הצדדים לאחר חתימת הסכם הממון, מהמסרון שנשלח על ידי המערער, ביחס אליו לא ניתנה למערער האפשרות להוכיח את אמיתותו, ומתמלול שיחה מוקלטת בין הצדדים. המערער מעולם לא התכוון להעניק למשיבה את מלוא או עיקר הונו בנוסף לרכישת דירה מהון עצמי עבורה ובנוסף לפיצויים כספיים.

15. מעת שהמשיבה בחרה לקבל את חלקה בדירה בתל אביב, אין היא זכאית לקבל בנוסף זכויות בדירה בבקעת אונו. הדברים עולים באופן ברור מהוראת סע' 49 להסכם המציינת כי בחירה באחוזי תמורה מדירת המגורים באה חלף הדירה באזור בקעת אונו. בית המשפט טעה, אפוא, באופן פרשנותו את הסכם הממון.

16. יש לקבוע כי תחילה ינסו הצדדים למכור את הדירה בתל אביב בכוחות עצמם, ולא באמצעות כונסי נכסים, וזאת תוך מתן זכות קדימה לכל אחד מהם לרכוש את חלקו של השני.

17. יש לקבוע כי על המשיבה לשאת בחלקה בתשלומי המשכנתא מיום הקרע, היינו מיום 25.5.20 ולא מיום 1.3.21 כפי שנקבע על ידי בית המשפט.

תמצית טענות המשיבה

18. בית המשפט פרש נכונה את הסכם הממון הן כעולה מתוך תוכנו הברור והן כעולה מהעדויות שנשמעו והתיעוד שהוצג. דווקא קבלת פרשנותו של המערער

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

תותיר את המשיבה חסרת כל בלא קורת גג לה ולילדיה, כאשר למולה עומד מערער עשיר ובעל חברות ונכסים רבים, אשר למשיבה אין כל חלק בהם. פרשנותו של המערער את ההסכם נוגדת את לשונו של ההסכם ואת תכליתו ומותירה את המערער ללא מדור ממשי לה ולילדיה.

19. עיון בהוראות ההסכם יש בו ללמד כי הצדדים הפרידו בין "הפרק הרכושי" לבין "פרק התגמול המוסכם" אותו תקבל המשיבה בעת הפרידה ככל שיהיו לבני הזוג ילדים. כעולה מפרק "פרידה וגירושין" בהסכם, הרי שבתוך שלושה חודשים ועד שנה מיום הודעת הפרידה יחולק הרכוש המשותף של הצדדים, אם יהיה כזה ובנוסף, בין אם יהיה רכוש משותף ובין אם לאו, נקבע פיצוי ותגמול מוסכם אותו תקבל המשיבה במקרה שיהיו לצדדים ילדים משותפים בעת הפרידה. לפיכך, בדין נקבע על ידי בית משפט כי זכאותה לדירה בבקעת אונו היא מעבר לחלקה ברכוש הרשום כמשותף.

20. הראיות הנסיבתיות הנוספות שהוצגו לפני בית המשפט מאוששות את הכרעתו, כך הסתבר כי המסרון הנטען, עליו נסמך המערער, מיום 9.12.19 - מזויף, וזאת אחר שהמשיבה הציגה את ההודעה המקורית מהמכשיר הסלולרי שלה ואילו המערער טען טענות מעוררות תמיהה לעניין זה. כך גם הפנתה המשיבה לניסיונו של המערער לשנות את רישום הזכויות בדירה ביום 14.12.21 בחלוף כשלוש שנים ממועד רכישתה, וללמד כי הוא נוהג בדרכי עורמה ובחוסר תום לב.

21. בדין קבע בית המשפט כי הדירה תימכר בשוק החופשי למרבה במחיר ולא בהתאם למחיר השמאות, שכן כל צד זכאי למקסם את תמורת זכויותיו. הסעיף בהסכם המפנה למינוי שמאי מתייחס לצורך רכישת הדירה בבקשת אונו כתגמול למשיבה ולא ביחס להערכת שווי זכויותיה.

דיון והכרעה

22. אחר שעיינו בטענות הצדדים מצאנו כי דין הערעור להידחות.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

שוכנענו כי פרשנותו של בית משפט קמא להסכם הממון עולה הן מלשון ההסכם, הן מתכליתו וממטרתו והן מכוונת הצדדים בעת חתימתו, הכול כפי שיפורט להלן בהרחבה.

למעשה, עיקרה של המחלוקת בין הצדדים היא בשאלה האם יש להחיל על הדירה בתל אביב את הוראת סע' 13 להסכם הממון ולפיה הזכויות בדירה יחולקו לפי רישומן, כטענת המשיבה, או שיש להחיל על דירה זו, אשר שימשה כדירת המגורים של הצדדים, את מנגנון הענקה למשיבה שנקבע בסע' 49 להסכם הממון לפיהם רשאית המשיבה לקבל אחוז מסוים מדירת המגורים בגין כל ילד משותף שיהיה לצדדים במועד הפרידה חלף כל זכות אחרת למדור, כטענת המערער.

23. על עניין פרשנותו של הסכם נשתברו קולמוסין ונשחקו מקלדות ומכל מקום עיקרה של ההלכה ברור וידוע, ותמציתה – מכוח הוראת סע' 25 (א) [לחוק החוזים \(חלק כללי\)](#), התשל"ג - 1973 (להלן - [חוק החוזים](#)) חוזה יפורש לפי אומד דעתם של הצדדים, כפי שהוא משתמע מתוך החוזה ומנסיבות העניין, ואולם אם אומד דעתם של הצדדים משתמע במפורש מלשון החוזה, יפורש החוזה בהתאם ללשונו.

כידוע, בהלכת אפרופים (ע"א 4628/93 מדינת ישראל נ' אפרופים שיכון ויזום בע"מ, (1995)), סייג בית המשפט את "תורת שני השלבים" לזיהוי אומד דעתם של הצדדים, שמקורה בהוראת [סעיף 25 לחוק החוזים](#) טרם תיקונו, והגדיר תחתיה שיטה פרשנית חד-שלבית לפיה יש ללמוד על אומד דעתם של הצדדים לחוזה באמצעות בחינה מקבילה - בו זמנית של לשון החוזה ושל הנסיבות החיצוניות לו. בפסיקה ענפה שבאה בעקבות הלכת אפרופים - ובפרט, בפסק הדין שניתן בהרכב מורחב של תשעה שופטים בדיון הנוסף בעניין מגדלי הירקות (דנ"א 2045/05 ארגון מגדלי ירקות-אגודה חקלאית שיתופית בע"מ נ' מדינת ישראל, (2006)) הודגשה החשיבות באיתור כוונתם האמתית המשותפת של הצדדים לחוזה, ככזו המלמדת על תכליתו הסובייקטיבית. הובהר כי כאשר לא ניתן לברר מהי הכוונה הסובייקטיבית של הצדדים לחוזה, רשאי בית המשפט לפנות, בזהירות הנדרשת, לתכלית האובייקטיבית העולה ממנו היינו "המטרות, האינטרסים, והתכליות שחוזה מהסוג או מהטיפוס של החוזה שנכרת נועד להגשים" (ת"א (תל אביב) 1520/07 - אלברט קודרה נ' פנינה רובננקו, (2014)).

דומה כי על-פי הגישה הרווחת בקרב שופטי בית המשפט העליון, תיקון מספר 2 [לחוק החוזים](#) מאמץ למעשה, את השיטה הפרשנית שנקבעה בעניין אפרופים ובעניין מגדלי

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

הירקות. רוצה לומר, נוכח נוסחו המתוקן של הסעיף, הרי שחוזה יפורש תוך בחינה מקבילה ומשותפת של לשון החוזה ושל נסיבות העניין, בכפוף לחזקה פרשנית, לפיה פרשנות החוזה היא זו התואמת את פשט הלשון ופשטו של הכתוב. יחד עם זאת, במקרים בהם עולה מתוך הנסיבות כי הלשון אינה פשוטה וברורה כפי שנחזה להיות והיא עשויה להתפרש בדרכים אחרות מאלה שנראו בתחילת הדרך, יעשה שימוש לצורך הפרשנות אף בנסיבות העניין ובאירועים שהביאו לכריתתו של החוזה. עוד הודגש בפסיקת בתי המשפט כי תכליתו של החוזה תלמד על פי אומד דעתם של הצדדים, ורק כאשר בלתי אפשרי לאתר את התכלית הסובייקטיבית של החוזה, יפורש החוזה, כמוצא אחרון, בהתאם לתכליתו האובייקטיבית ([רע"א 3961/10](#) המוסד לביטוח לאומי נ' סהר חברה לתביעות בע"מ (2012); [ע"א 1062/09](#) בנק דיסקונט לישראל בע"מ נ' בינר (2012); [ע"א 3894/11](#) דלק - חברת הדלק הישראלית בע"מ נ' בן שלום, (2013); [ע"א 453/11](#) מ.ש.מוצרי אלומיניום בע"מ נ' אריה חברה לביטוח בע"מ, (2013); [ע"א 2232/12](#) הפטריארכיה הלטינית בירושלים נ' פארוואג' (2014); [ע"א 1536/15](#) פז חברת נפט בע"מ נ. תחנת דלק חוואסה בע"מ (2018); [ע"א 5620/16](#) אופטיקה הלפרין בע"מ נ. לוקסוטיקה גרופ ספא (2020)).

24. מעיון בלשונו ובאופן ניסוחו של הסכם הממון שלפנינו, כמו גם מתוך העולה מתוך הבהרות שהבהיר מנסח ההסכם, עו"ד לוי לצדדים, ניתן ללמוד הן על תכליותיו ומטרותיו והן על פרשנות סעיפיו לפרטיהם. כעולה מנוסח ההסכם, הרי שיש לו שתי תכליות עיקריות – האחת, שמירה על הפרדה רכושית מוחלטת בין הצדדים והקפדה על כך שזכויות תקבענה אך ורק על בסיס רישומן ברשויות או במוסדות הרלבנטיים, והתכלית השנייה היא – שמירה על האינטרס הכלכלי של המשיבה כבת זוג וכאם ילדיו של המערער והענתק בטחון כלכלי ומדור עבורם אף במקרה של פרידה וגירושין.

הפרק הרכושי – זה אשר נועד להבטחת הפרדה הרכושית בין הצדדים ממוקם בראשיתו של ההסכם (בפרקים – "ההסדר הכלכלי" ו"רכוש משותף, רישומו ומעמדו"), וכמפורט בהוראות סעיפים 4 ו 13 להסכם שפורטו מעלה, הקובעים הן את ההפרדה והן את החלוקה על פי רישום הזכויות בפועל. מאידך, הפרק הנוגע בתגמול לעת פרידה או גירושין מצוי בפרק - נפרד ומובחן- המיועד לעניין זה

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

"הפרידה והגירושין"), והוא מציב לפני המשיבה שתי אפשרויות עיקריות: האחת, לקבל דירה באזור בקעת אונו שמספר חדריה הוא בהתאם למספר הילדים – דירת שלושה חדרים במקרה של ילד אחד וחדר נוסף לכל ילד נוסף, והאחרת, לקבל 10% מהזכויות בדירת המגורים בהתאם למספר הילדים (20% לשני ילדים וכיוצ"ב)

ודוק, החלופה השנייה מפורטת בסע' 49 להסכם, הממוקם בפרק "הפרידה והגירושין", במובחן מהפרק הרכושי הקובע את אופן חלוקת רכושם של הצדדים. פרק הפרידה והגירושין קובע אך ורק את התגמול אותו ישלם המערער למשיבה מתוך זכויותיו שלו, ללא כל קשר לזכויותיה שלה – תהיינה אשר תהיינה. מתוך שכך, הסעיף העוקב בהסכם הממון, סעיף 50, מבהיר ומגדיר מהי אותה דירת מגורים ממנה תוכל המשיבה לקבל זכויות, והוא מדגיש כי מדובר בדירת מגורים הרשומה על שם המערער בלבד או חברה בבעלותו, וממילא ניתן ללמוד כי זאת במובחן מדירת מגורים הרשומה על שם שני הצדדים, שאם לא כן מה צורך לנו בסע' 50 להסכם הממון. וזו לשונו של סע' 50 להסכם הממון –

"בית המגורים של הצדדים יחשב כזה בין אם הוא יהיה על שם הגבר ובין אם יהיה על שם חברה בעלותו המלאה"

היינו ברי לכל, כי ככל שדירת המגורים רשומה בחלקה על שם המשיבה, זהו חלקה בדירה ללא כל קשר לזכותה לבחור בתגמול מתוך זכויות המערער בדירה (אופציה בה לא בחרה בסופו של יום).

פרשנות זו, העולה באופן ברור מלשון ההסכם, אף עולה מתוך עדותו של עורך ההסכם עו"ד חיים לויין עליה נעמוד להלן.

25. לא אחת יוכרע הדין על פי הדרך הדיונית בה בחרו הצדדים להלך. בנדון הוסכם על הצדדים כי בית משפט קמא יכריע באשר לפרשנותו של ההסכם מתוך טענות הצדדים, ההסכם גופו, ועדותו של עורך ההסכם – עו"ד לויין אשר נחקר על ידי הצדדים. וכך אכן עשה בית המשפט. בערעורו טען המערער, בין השאר, כי בית משפט קמא לא יכול היה לקבוע את אומד דעתם של הצדדים ביחס לפרשנותו של סע' 13 על-פי לשונו ונוסחו בלבד, שעה שעדויות הצדדים עצמם לא נשמעו לפניו (סע' 25 לכתב הערעור). יש לתמוה, אפוא, על המערער עצמו שניאות לדרך הדיונית הנזכרת והסכים שעל פיה יקבע בית המשפט את פרשנותו של ההסכם.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

לפיכך, אין המערער יכול להלין על כך שבית המשפט הלך במתווה שהוסכם על ידי הצדדים.

26. מכל מקום, מחקירתו של עו"ד לויין עלה באופן ברור, כי זכותה של המשיבה לקבלת תגמול הפרידה הינה זכות עצמאית, אשר אינה תלויה כלל ועיקר בזכויותיה הרכושיות, וכי בכל הקשור לזכויות הרכושיות הרי שאלו תקבענה על פי רישומן. בכל הקשור לתגמול הפרישה, הרי שעומדת לפני המשיבה הזכות לבחור באחת משתי החלופות שהוצגה מעלה. וכך הובהר ע"י עו"ד לויין בחקירתו –

"אני מבהיר ומדגיש להערכתך לפחות 3 פעמים אם לא יותר, שהם צריכים להבין שהרישום הוא המלך, הוא זה שקובע. יש לי נאום קבוע שאני נושא ואני מסביר להם שאם הבעל בסיטואציה של הפרדה רכושית מוחלטת קונה מכונית ורושם אותה על שם האישה, הרי שהוא נתן לה מתנה וזה רכושה...." (עמ' 18 ש' 25-30)

ובהמשך –

"ש. תסכים איתי שהזכות של מ. לקבל דירה היא זכות עצמאית בהסכם ולא מותנית?"

ת. התשובה היא כן" (עמ' 20 ש' 29-30)

וכן, וזה עיקר –

"ההבנה פה הייתה שהאישה יכולה לבחור דירה בת 4 חדרים, כל שאר הרכוש זה לפי הרישום בפועל, או לקבל 20% מהדירה הרשומה אך ורק על שם הבעל, ואז היא לא יכולה לקבל דירה בת 4 חדרים" (עמ' 21 ש' 8-19, וכן ראו עמ' 22 ש' 28-32 לפר')

הרי לנו - אף הסבריו של עו"ד לויין תואמים את פרשנותו הפשוטה של ההסכם - המשיבה מקבלת מתוך הרכוש את חלקה הרשום, ובנוסף יש לפנייה שתי אפשרויות בחירה באשר לתגמול הפרידה: או דירת 4 חדרים בבקעת אונו, או אחוזים מדירת המגורים הרשומה על שם המערער.

27. מכאן נמשיך אל הפן העובדתי. הצדדים רכשו, קודם פרידתם וקודם שהתגרשו, דירה אותה רכשו יחדיו ואשר נרשמה במספר מקומות כדירה המשותפת

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

להם. על פניו הרישום הנזכר, עליו נרחיב להלן, לא נרשם מתוך בחירה באחת האופציות המוקנות לאישה כתגמול פרידה, שכן הצדדים כלל לא נפרדו אותה עת, היפוכם של דברים - הם החליטו יחדיו על רכישת דירה משותפת למגוריהם. ואם כן למשיבה תהינה זכויות בדירה זו לפי הרישום כחלק מהחלוקה הרכושית בין הצדדים, וללא כל קשר לתגמול המגיע לה עם הפרידה לפי הסכם הממון.

28. זאת ועוד, המערער טען לפני בית משפט קמא כי זכויות המשיבה בדירה הן בשיעור של 20% בלבד, ולא בשיעור של 50%, שכן עדיין לא בוצע רישום בלשכת המקרקעין ועצם רכישת הדירה יחדיו אינה מלמדת על זכויות שוות בה. כאמור, בית משפט קמא בפסק דינו דחה את פרשנותו זו של המערער בהבהירו כי "הגיון החיים והשכל הישר מובילים למסקנה כי במקום בו רכשו שנים נכס במשותף, מבלי לציין את אופן החלוקה בניהם חזקה כי רכשו אותו בחלקם שווים, מחצית – מחצית" (סע' 45 לפסק הדין בקמא). כאמור בחוזה הרכישה רשומים שני בני הזוג כרוכשי הדירה, כך נרשמה בהתאם הערת אזהרה על זכויות הצדדים, שני בני הזוג נרשמו כבעלי הדירה במשותף בחברה המשכנת, ואם לא די בכך עורכת הדין אשר טיפלה לצדדים ברישום הזכויות ציינה באופן ברור שנשלח לצדדים ביום 20.6.22 כי "כל שינוי במאזן הזכויות מצריך פסיקתא של בית המשפט". המערער, מאידך, לא הציג על רישום אחר של חלוקת זכויות באופן הנטעם על ידו של 20-80 בדירה.

המסקנה המתקבלת היא אחת- למשיבה 50% מהזכויות בדירה בתל אביב, כאשר אין חולק כי בעת פירוקה יש להפחית מהתמורה, ראשית דבר, את חלקה במשכנתא. בנוסף קיימת מחלוקת בין הצדדים אשר בית משפט קמא אמור להכריע בה – האם יש להוסיף ולהפחית אף את הכספים שהביא המערער לרכישתה.

כאמור, זהו חלקה הרכושי של המשיבה על פי הרישום הקיים. אין מדובר בהסכמה לבחירת אופציה לעת פרידה, שכן, כאמור, בעת רכישת הדירה הצדדים כלל לא נפרדו ולא היה צורך בקביעת תגמול זה.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

29. כעת, עם פרידתם של הצדדים, קמה ועולה זכותה של המשיבה לקבלת תגמול הפרידה, ובעניין זה היא מבקשת לבחור באפשרות של קבלת דירת 4 חדרים בבקעת אונו וזו, כאמור, אופציה הנתונה לה על פי הסכם הממון.

טענתו ופרשנותו של המערער לעניין זה היא אבסורדית ובלתי מתקבלת על הדעת. ונבהיר - לטענתו המשיבה בחרה דווקא באופציה השנייה לפיה היא תקבל 20% בדירה בתל אביב. שווי הדירה עומד לטענתו כפי הערכת השמאי על 8.77 מיליון ₪ מהם יש להפחית הן את המשכנתא שנלקחה בשיעור 4 מיליון ₪ והן את הכספים שהביא ממקורותיו העצמאיים בשיעור נוסף של 4 מיליון ₪, כך שזכותה הכספית של המשיבה מצטמצמת ל - 20% מתוך 770,000 ₪ היינו 154,000 ₪. המערער אף מהין לטעון כי זו האופציה אותה ביכרה המשיבה והעדיפה על פני דירה בת 4 חדרים בבקעת אונו (!), בכל הכבוד, לא ניתן לקבל פרשנות שכזו הנוגדת את תכליות הסכם הממון כפי שפרטנו לעיל – חלוקת כלל הרכוש לפי רישומו וכן מתן תגמול עצמאי של מדור (דירה) ותקציב שנתי למשיבה. די שנאמר שמוטב היה לה לטענתו זו של המערער שלא נטענה כלל, ומכל מקום, מעת שנטענה הרי שעצם העלאתה מאוששת ומחזקת את פרשנותה של המשיבה – הפרשנות בה נקט בית משפט קמא.

30. כאמור, המערער ביקש למצוא תימוכין לפרשנותו את ההסכם מתוך הסכמות אליהם הגיעו הצדדים לאחר חתימת ההסכם. אלא שגם כאן יש לדחות את טענותיו מכל וכל.

תחילה ניסה המערער להציג מסרון שנשלח לכאורה למשיבה ביום 9.12.19 וממנו עולה, לכאורה, כי היא מסכימה שזכותה בדירה בתל אביב הינה בשיעור 20% בלבד. בית המשפט ביקש מהצדדים – ללא התראה מראש - להציג לפניו בעת ובעונה אחת את מכשירי הסלולר שלהם עם תכתובת המסרונים מאותו היום, ומה מסתבר? ההודעה הנזכרת אינה מופיעה כלל במכשיר הסלולרי של המערער והיא אינה מפורטת בתכתובת המסרונים במכשיר הסלולרי של המשיבה. המערער ניסה לטעון כי מכשירו נגנב ממנו על ידי המשיבה, לפיכך נשאל כיצד היה ברשותו צילום של המסרון הנזכר וכי ידע מראש כי המכשיר ייגנב ממנו?! ותשובתו התמוהה הייתה כי הוא ומזכירתו צילמו את ההודעה מתוך המכשיר טרם גניבתו. פשוט וברור, אפוא, מדוע מצא בית משפט קמא את גרסתו כבלתי אמינה בעליל.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

31. המערער הוסיף וביקש להציג "הסכמים" אליהם הגיעו לכאורה הצדדים לאחר חתימת הסכם הממון. אלא שעל גבי מסמכים אלו, הכתובים בכתב יד ואשר אין חולק כי לא אושרו על ידי בית משפט כנדרש בדין, צוין מפורשות "בגלל שמהיום התחלנו לבקש לבנות אמון מחדש אנחנו מבטיחים שאין לכלום פה נפקות משפטית", ודוק, כותרת זו הנזכרת על גבי מסמך בכתב יד מתאריך 26.10.20 הושמטה מתוך צילום העתק המסמך שהוצג בצרופותיו של המערער... כמו כן בסופו של המסמך צוין מפורשות - "הכול בגדר מחשבה בלבד".
כך גם לא הוצגו השרבוטים על צידו השני של אחד משני המסמכים הנזכרים בו נכתב-

"אולי תשנה את דעתך ולא תקנה את הדירה שתהיה רשומה
על שם הילדים צריך למצוא דרך שאהיה בטוחה גם"

ומכאן אתה למד כי הצדדים דנו בסוגיית הדירה הנוספת והעלו, בין השאר, רעיון לפיו היא תרשם על שם הילדים. מכל מקום - מתוך מסמכים אלו אתה למד כי מדובר באוסף מחשבות, רעיונות והצעות שהעלו הצדדים ביניהם במטרה לנסות ו"לבנות אמון מחדש" ולחשוב "ביחד איפה יהיה לנו הכי נכון לגור ולגדל את הילדים". אלא שמחשבה לא הצטרפה למעשה - ה"מחשבות" לא התגבשו לכלל "הסכם" ו"האמון" לא נבנה מחדש, לפיכך אין במסמכים אלו להשליך על נפקותו של הסכם הממון או על פרשנותו.

32. אשר לטענות המערער לפיהן אין למכור את הדירה בשוק החופשי וכי הוא רשאי לרוכשה על פי הערכת שמאי, הרי שיש לדחות אף טענה זו.

הסכם הממון קובע אמנם כי שווי הדירה המגיעה למשיבה באזור בקעת אונו מכוח תגמול הפרידה יוערך על ידי שמאי, ואולם ברי כי לצורך קבלת חלקה ברכוש (היינו חלקה בדירה בתל אביב) היא רשאית למקסם את תמורת זכויותיה באופן שהדירה תימכר למרבה במחיר לאחר התמחרות, כפי שקבע בית משפט קמא.

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עמ"ש 36613-10-22 ת. ל. נ' מ. ל.

33. בכל הקשור לטענת המערער באשר למועד ממנו יש להפחית את חלקה של המשיבה במשכנתא ששולמה על ידי המערער, וטענתו כי יש לבצע החזר מיום הקרע היינו מחודש מאי 2020 ולא מחודש מרץ 2021, כפי שנקבע על ידי בית משפט קמא, הרי שאף דינה של טענה זו להידחות. בית המשפט קבע את מועד הקיזוז ממרץ 2021 כיוון שממועד זה נפסקו המזונות הזמניים. היינו, קודם לכן רכיב המשכנתא ששולם על ידי המערער שימש מבחינת בית המשפט כחלקו במזונות ובמדור, ואף בקביעה זו, המצויה במתחם שיקול דעתה של הערכאה הדיונית, איננו מוצאים מקום להתערב.

34. סוף דבר הערעור נדחה.

35. המערער יישא בהוצאות המשיבה בסך של 35,000 ₪. הערובה שהופקדה על ידי המערער תועבר לידי המשיבה באמצעות באת כוחה על חשבון ההוצאות.

36. ניתן לפרסום ללא שמות הצדדים. אין מניעה לפרסום מקום הדירות שכן אין בה כדי ללמד על זהות הצדדים.

ניתן היום, י"א תשרי תשפ"ד, 26 ספטמבר 2023, בהעדר הצדדים.

ו. פלאוט, צ. ויצמן, צ. גרדשטיין פפקין

ורדה פלאוט, שופטת, סגנית הנשיאה
- אב"ד

צבייה גרדשטיין פפקין, שופטת

צבי ויצמן, שופט